

Maar gisteren vond hij in een oud boek, dat hij gedachteloos doorbladerde, een vel papier met een onnoozele, eenvoudige kinderteekening. Stijf, ongeoeffend. Maar in iedere lijn de vlugge kinderhand met haar ongeoeffendheid en haar kritiekloosheid. Een tekening van zijn jongen, toen hij een poosje pas op school was....

De oude boekhouder heeft lang over deze tekening gebogen gezeten, hij heeft er zijn jong vadergeluk uit zien oprijzen; lang, lang tot diep in den nacht heeft hij er op gestaard. Met strakke oogen, met de hand onder het hoofd, met een zwaar hart.

Toen heeft hij het blad van zijn bureau genomen en heeft het in zijn geheime laadje geborgen, waarin hij zijn kostbare relikwieën bewaart: Het portret van zijn lieve, vroeg gestorven vrouw, vergeelde brieven met een bandje er om, een gedroogde bloem. Hij heeft ook dit blad opgeborgen als een kostbaar bezit. ☒

Den jongen man, ver weg in den vreemde, die het hart van zijn vader verscheurd heeft, moeten de ooren wel getuit hebben. D.

GEDACHTEN

Een goede raadgeving is als sneeuw. Hoe zachter zij neerkomt, des te langer blijft ze liggen. ☒

Zichzêlf geven is dikwijls noodiger dan geld geven.

.... En dat mijn leven rein zij
Tot in de kleinste dingen ....

JACHT

DAAR ZOU MEN NOG EENS JONG VOOR wenschen te zijn, om mee ter jacht te kunnen gaan, op een dag als dezen, met blauwe lucht en zonneschijn en frisschen wind, of anders ook maar op een dag van natten nevel en lage luchten, die de eigenaardige bekoring vormen van November. Dan uit te gaan in den vroegen morgen, als het nauwelijks licht is, en de velden in te trekken; de weilanden, nat van den dauw; de stoppelvelden, waar elke stap de voeten moeite zou geven, zoo de laarzen niet stevig waren; de heidevelden met hun eindelooze verten, en de dennebosschen, zoo dicht geplant, dat het voortgaan moeite kost. En dan den geheelen dag telkens weer de spanning, wie het winnen zal: de vlugge jager met zijn ver dragend geweer, of het dier met zijn snelle „loopers,” dat dikwijls nog weet te ontsnappen, tot vreugde ook wel van den jager, die het wild niet enkel beschouwt als een welkome buit, maar ook als een nobele tegenpartij, met wie het een eere is den degen te kruisen. Tot we eindelijk met zonsondergang, vermoeid en hongerig thuis komen, en blij zijn onze beenen te kunnen uitstrekken naar het helder knappende haardvuur, en elkaar verhalen te doen van vroegere jachten, die nog veel mooier waren, bij welke verhalen we gedurig in het Latijn vervallen.

Neen maar, zoo'n jachtdag is een dag van sport, heel wat levendiger dan een afstandsmarsch of een sterret, en

heel wat gezonder dan kijken naar een voetbalwedstrijd.

Of ik jacht dan niet een wreed vermaak vind? Kijk eens, ik hoorde van een jager, die op een stoel zat; een paar bedienden stonden bij hem, om hem telkens weer een geladen geweer aan te geven; een aantal drijvers joeg het wild op, tot binnen het bereik van het geweer, en de jager schoot en schoot maar, tientallen dieren op één namiddag.... Wel, ik was nog liever die slachter in een van de groote exportslachterijen van Chicago, de man, die elke halve minuut een varken de keel afsnijdt! Neen, dan ging ik liever op de jacht zooals die goede vrienden, van wie ik las, dat ze den geheelen dag door de velden en langs de plassen draafden met hun honden en hun geweren, schietend en knallend, maar zonder kogels. 't Was hun maar te doen om de lichaamsbeweging, en pret hadden ze, hoewel ik wat bezorgd ben, dat ze het niet dikwijls achtereen deden: een enkel haasje, een wilde eend als buit houdt de animo er in.

En zoo'n haasje mag toch wel sterven? Ik kijk naar hazen en konijnen en herten met de oogen van een buitenman, en dan zeg ik als hij: vijanden zijn het. Als men ze liet begaan, zouden ze zonder blikken of blozen onzen oogst vernielen. 't Is maar goed, dat de meeste van die lui smakelijk vleesch hebben en de jagers tot de jacht uitnoodigen. De jacht moest het heele jaar open wezen, en we moesten allemaal vrij mogen jagen, dan was dat gedierte in enkele jaren uitgerooid. In de wildernis, daar is hun plaats, maar in ons dicht bevolkte land, moeten we daar ook nog die kostgangers onderhouden?

Ik weet wel, dat het een beetje vreemd klinkt, zoo te spreken over dieren, die God geschapen heeft. Maar zegt de Schrift dan niet zelf, dat ze voortgebracht zijn om gevangen en gedood te worden? (2 Petr. 2 : 12.)

Weekhartige lezer, zijt ge niet evenals ik dankbaar, dat de jagers van vroeger tijd hier de wolven en de beren hebben uitgerooid? En het zal nog de vraag zijn, of die wel zoo schadelijk waren als hazen en konijnen.

Werkelijk, ik wil wel gaarne zachtmoedig zijn, maar den jager wensch ik goede jacht. A. L.

OP DE EENDENJACHT